

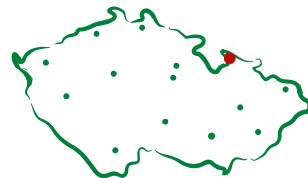

Barokní areál piaristické koleje v Bílé Vodě při pohledu z Polska

Nejsevernější část hřebene Rychlebských hor brázdili turisté, formani i poutníci

Text a foto: Miroslav Kobza

Stále existují místa, kde poutník může zažít magické sepětí s přírodou, navíc téměř o samotě. K oněm nemnoha pohořím, kde to lze, patří bezesporu Rychlebské hory. I když nejvyšší část pohoří najdeme kolem trojmezí moravské, slezské a kladské hranice, nejsevernější část hor nabídne kombinaci historie, krásné přírody i dalekých výhledů.

V nejsevernější obci českého Slezska

Oficiálně začínají Rychlebské hory až na sedle Růženec. Všeobecně se ale za počátek hřebene považuje nejsevernější bod českého Slezska u Bílé Vody. Bílá Voda je dnes obklopena ze tří stran Polskem. Už v dobách předkřesťanských zde měla být vyhlášena svatyně, na jejíž existenci, snad už v roce 968, měla navázat mariánská kaple. Od roku

1604 stojí na jejím místě kostel a u něj začali z popudu salcburského arcibiskupa Jakuba Arnošta z Lichtenštejna-Kastelkornu budovat zjara roku 1724 piaristé základy své koleje. Postupně zde vznikl nepřehlédnutelný barokní areál, kde se vzdělávali nadaní žáci z širokého okolí. Po prohrané slezské válce se však Bílá Voda ocitla na hranici a kraj upadal. Postupně zanikla i zdejší kolej a skončila také vyhláše-

ná hudební tradice, na kterou dnes navazuje každoroční Brossmanův festival duchovní hudby. Ještě horší časy nastaly po roce 1945. Většina zdejších obyvatel musela odejít a záhy byly neprodyšně uzavřeny hranice s Polskem, kterému připadlo někdejší německé Slezsko. Vznikl kout na konci světa. V roce 1950, po neblaze proslulé Akci R, zorganizované Státní bezpečností, navíc právě zde vzniklo jedno

z internačních středisek pro sestry různých řádů z rušených klášterů celé republiky. Jejich život dodnes připomíná zdejší muzeum i hroby na hřbitůvku.

Cesta do hor začíná u psychiatrické nemocnice

Přímo na počátku cesty na hřeben pak najdeme pozoruhodnou památku. Zdejší barokní zámek byl zbudován jako rytířské sídlo Františkem Karlem z Lichtenštejna-Kastelkornu před rokem 1691. Po roce 1853 se načas stal také sídlem nefalšované princezny. Tou byla Marianna Vilemína Frederika Luísa Šarlota, nejmladší dítě krále Viléma I. a jeho manželky Vilemíny z prestižní oranžsko-nasavské dynastie. V roce 1830 se provdala za svého bratrance, prince Albrechta Pruského. Svého muže intelektuálně převyšovala a navíc se nebyla ochotna smířit s jeho četnými milostnými pletkami. V roce 1845 tedy manželka opustila a začala žít se svým milencem a osobním tajemníkem Johannem van Rossumem. Opustili Prusko a uchýlili se na rakouské území, konkrétně do Bílé Vody. Snad aby měla svou původní zemi stále na očích. Dnes v zámku sídlí psychiatrická nemocnice nesoucí její jméno a léčící závislosti všeho druhu. Od ní do hor míří Sudetská křížová cesta, která kopíruje trasu červeně turistické značené stezky. Postavena byla díky nadšení dlouholetého starosty Bílé Vody Miroslava Kociana a filmaře Marka Dušáka v roce 2015. Prochází zádumčivou krajinou a připomíná,

Psychiatrická nemocnice Marianny Oranžské je v jejím někdejší sídle v Bílé Vodě

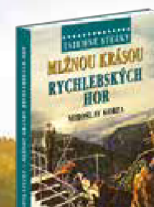

Pomník schůzek odpůrců komunistického režimu na Borůvkové hoře

že Sudety jsou především místo, kde lidé od pradávna žili, žijí a žít budou. Cíl stezky představuje jediná stavba, která zůstala stát z někdejší osady Jedlovec, kdysi šišky, zmíněného už k roku 1787. Kaple sv. Anny stojí na místě, kolem nějž chodili horníci za prací do dolů v okolí dnešního Zlotoho

Stoku. Sloužila i jako útulna pro ty, které na cestě přes hory přepadlo nevlídné počasí. Po roce 1945 ovšem chátrala, fungovala i jako lovecká chata a nebyť rekonstrukce patrně by už nestála. Samotná osada Jedlovec však takové štěstí neměla. Zbylo po ní jen pár ruin. Za rozcestím U Šišky se po zhruba 2 km z levé strany připojí k cestě

Inzerce

ZAUJAL VÁS ČLÁNEK?
VÍCE SE DOZVÍTE V KNIŽNÍ EDICI **TAJEMNÉ STEZKY**

www.nregia.cz